

[Jørgen Møller.]

Alder. Ved sværtbeskadede forstaar jeg de Personer, som har været underkastet store Amputationer, saaledes at det staar urokkeligt fast, at de er Vrag for Resten af deres Liv. At praktisere Nedskæringsteorien overfor disse, selv om de ved kunstige Ben eller Arme formaar at bevæge sig lidt bedre end fra først af, tror jeg ikke er i Overensstemmelse med Aanden i Loven af 5. September 1920 eller i Loven af 29. Marts 1924.

Et af de vigtigste Krav, som Krigsinvaliderne og de faldnes efterladte har fremsat overfor Regering og Rigsdag, er Kravet om en Forhøjelse af Enkerenten. Enkerne oppebærer for Tiden en Rente af ca. 69 Kr. om Maaneden. Disse Enker har saaledes efter Fradrag af alle de nødvendige Udgifter til Bolig, Brændsel, Sygekassebidrag m. m. kun nogle faa Øre daglig at leve for. Jeg gaar neppe for vidt, naar jeg siger, at Krigsenkerne og deres Børn i mange Tilfælde er daarligere stillet end mange af de Personer, som den Dag i Dag er under fast Fattigforsorg. Hvis den højtærede Minister kunde faa Finansministerens Samtykke til at strække sig lidt videre med Hensyn til Enkerenten, selv om Ministeren ikke kan gøre det for saa vidt store Spring, som Krigsinvalidernes Organisation har stillet Krav om, tror jeg, at Enkerne vilde være meget taknemmelige selv for en nok saa beskedne Forhøjelse.

I Henhold til Loven af 29. Marts 1924 blev der til Enker, som paa ny indgik Ægteskab, hvorved Staten altsaa blev fritaget for den fremtidige Forsørgelse, ydet en Affindelsessum af 2 Gange den aarlige Rente. Denne Affindelsessum har ikke kunnet udbetales til 4 Krigsenker, som har indgaaet Ægteskab med danske Statsborgere, fordi Enkerne ikke i Forvejen havde erhvervet dansk Indfødsret i Henhold til Fredstraktatens Bestemmelser, og de har heller ikke kunnet faa Affindelsessummen udbetalt fra Tyskland, fordi de tyske Love kun giver Adgang til Udbetaling af en saadan Affindelsessum til Personer, som er bosat indenfor dets Grænser. Der synes altsaa at være et Hul i begge Landes Lovgivning, som burde have været udfyldt. Jeg vilde sætte Pris paa, om Lovens § 1, hvorefter der kan tilstaaes Krigsinvalidere, uanset paa hvilket Tidspunkt vedkommende har erhvervet dansk Indfødsret, ogsaa kommer til at omfatte disse 4 forhenværende Enker, som, saa vidt mig bekendt, lever i meget smaa Kaar.

En betydelig Forbedring indeholder det foreliggende Lovforslag med Hensyn til

Sygehjælp, og det er Krigsinvaliderne meget taknemmelige for. Det har ogsaa vakt Tilfredshed, at der er indrømmet Krigsinvaliderne en større Repræsentation indenfor Invalidenævnet og Invalideraadet, hvor de nu faar Adgang til at gøre sig stærkere gældende og i hvert Fald til at gøre Forsøg paa at dæmme op mod den uberettede Nedskæring. Naar jeg har nævnt, at Krigsinvaliderne var meget taknemmelige for denne Forbedring, bør jeg dog maaske tilføje, at der eksisterer en ny Slags Forening af Krigsinvalider, som kalder sig „De forurettede Krigsinvalider“. Disse Folk har for nylig faaet en Artikel optaget i det konservative Blad „Jydske Tidende“, som paa en forfærdelig Maade, i Ord, jeg ikke skal gentage, tager Afstand fra de Forbedringer, der er sket. Denne Krigsinvalideforening er gaaet saa vidt, at den har skældt den nuværende Stiftamtmand i Sønderjylland ud for Bedrager, ja, de har endog villet have ham anklaget for Retten, og paa samme Maade har man baaret sig ad overfor Invalidenævnet og Socialministeren. De fleste Blade har imidlertid taget Afstand fra denne Skrivemaade, og jeg vilde heller ikke have beskæftiget mig med den her, hvis det ikke var saaledes, at de Folk, som kun læser „Jydske Tidende“, maaske kunde faa den Opfattelse, at det drejede sig om den rigtige Krigsinvalidorganisation. Jeg tror, at Bladene vilde staa sig ved at unklade at optage den Slags Skrivelser.

Jeg anbefaler Lovforslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Schaumann: Ogsaa jeg vil begynde med at takke den højtærede Socialminister for Fremsættelsen af dette Lovforslag. Socialministeren har — derom behøver man ikke at være i Tvivl — vist ikke ringe Resignation ved at fremsætte Lovforslaget, dels fordi han helst vilde have dette Spørgsmaal ordnet sammen med Socialreformens Gennemførelse, dels fordi Ministeren efter hele den Indstilling, han nu en Gang har, utvivlsomt havde ønsket at gaa betydeligt videre, men han erkender i sin Forelæggelsestale, at de Tider, vi lever i, ikke er af en saadan Karakter, at man kan gaa til Forhøjelse, og at Faldet i Priserne paa Fornødenheder i sig selv indeholder en betydelig faktisk Forbedring.

Jeg vil gerne med Hensyn til Spørgsmaalet om det offentlige Understøttelse af Krigsinvalid og disses efterladte sige, at det er givet, hvad der ogsaa blev fremhævet af en tidligere Taler, at der ikke er nogen Kategori af socialt ulykkeligt stillede